

БЛАГОВѢСТНИК

РОЧНИК XII.
РОК 1932.

СЕПТЕМБЕР
ЧИСЛО 9.

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО,
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ В УЖГОРОДЪ, УЛ РАКОВЦІ 54.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючъ книжки своєго изданія:

„Молитвеник христіянскоѣ родини.“ Составивъ о. П. К. ЧСВВ.

Форматъ 12×17, сторонъ 832, содергть:

Молитви повседневнѣ, утреннѣ, вечернѣ, въ часѣ Сл. Божоѣ, до Пр. Серця Іисусового, до Преч. Дѣви Марії, до Святыхъ; молитви супруговъ, на всякъ потребы, передъ и по Сповѣди, передъ и по св. Причастію, одиустовѣ, о щасливу смерть, при недужихъ, за душѣ въ чистилищи, (мытарствѣ); науки для супруговъ. Чинъ Вечерни, Утрени, Ирмосы воскреснѣ и праздничнѣ, Божественна Літургія, тропарѣ и кондаки, воскреснѣ, дневнѣ, на всякъ потребы, апостолы о усопшихъ, паастась, тропарѣ и кондаки 4-десяtnicѣ, 5-десяtnicѣ и празниковъ цѣлого роу. Акафистъ до Іис. Христа, Преч. Дѣвы, св. Николая, Параклісъ до Пресв. Богородицѣ, молебень до Найсв. Серця Іис. и Преч. Дѣви Марії, Пѣснѣ церковнѣ (всѣхъ 68), Супликація, пѣснь благодарственна, Пасхалія и календарь.

Цѣна оправленого примѣрника 20 Кч, зъ почтою 24 Кч.

Молитвеникъ для греко-каѳолицкого русскаго народа. Составивъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. сторонъ 507. Издание II.

Содержаніе сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитви повседневні; Молитви утренні, Молитви вечерні, Молитви подчасъ Службы Божоѣ, Приготовленіе до св. Сповѣди, Молитви предъ и по Сповѣди, Молитви предъ и по св. Причастію, Молитви до пресв. Сердца Іисусового, Молитви до Пречистої Дѣвы Марії, Молитви до святыхъ. Чинъ Утрени, Божественна Літургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣвы Марії, Тропари воскресни и повседневни, Служба на всякое прошеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесяtnicy и всѣхъ праздниковъ декретальныхъ. Кромѣ сего есть: Пѣснѣ на Рождество Христове, Пѣснѣ въ честь св. Тройцѣ, Пѣснѣ въ честь Преч. Дѣвы и св. Отца Николая, Пѣснь благодарственная, Календарь цѣлого роу и Пасхалія. Оправленый стоитъ 8 Кч, съ почт. засылкою 9 Кч.

„Skarb duši“ molitvennik dla molodeži sostaviv o. P. K. ČSVV. format 7×11 storon 384 :

Soderžanie: Korotký katechizm; molitvý; povsednevnyja, utrennyja, večernyja, v časi Služby Božoji, pered i po Spovidy, pered i po sv. Pričastiju, do Najs. Serdca Isusa i Pr. D. Mariji i do Svjatych; Cin Utreni, Večerni, Bož. Liturglja; Tropari i kondaki; voskresni, dnevni, različnych namirenij; tropari i apostoly o usopšich; tropari i kondaki četyredesyatnici i pjatdetjatnici: Tropari i kondaki prazdnikov cíloho roku : pisni, kalendar.

Оправленый стоитъ 6. Кч з почтою 7. Кч.

Да святится Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.

Печатаный окремъшно русскими а окремъшно латин. буквами.
Содержаніе: Короткій катехизмъ. Молитви повседневні, утренні, вечерні, подчасъ Службы Божоѣ, передъ и по Сповѣди, предъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса, до Преч. Дѣвы Марии и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественна Літургія, Тропари и Кондаки воскресни, на всякое прошеніе и о усопшихъ; Пѣснѣ на Рождество Христове въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣвѣ Марії и въ честь св. Отца Николая,

Оправленый стоитъ 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч.

Mennyei Harmat. Сторонъ 256. Эмъстъ ссго молитвенника есть слѣдующій: Mindennapi imádságok, katckizmusból, reggeli imádság, esti imádság, különféle imák, Szentségi imádságok: gyónási ájtatosság, áldozási ájtatosság, mise-imák, nyilvános Isteni szolgálatok, énekek a reggeli Istentiszteletból, a szent Liturgiából, a délutáni Istentiszteletból. Kiedészítő részek a nyilvános Isteni szolgálatokhoz: vasárnapokra, a hét napjaira, a nagybőjti időszakban, a husvét-pünkösdidi időszakban, az állandó ünneperek, különféle alkalmakra: a Szentlélek segítségül hivására, minden jókérés szándékára, háalandás szándékára, a halottak lelkí nyugalmáért. Panachidán. Engesztelő ének a legméltságosabb Oltáriszentséghez.

— Молитвенникъ переплетеный въ повполотно стоитъ 5 Кч. зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, администрація, експед.
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Выходитъ 1-го кожного мѣсяця

Вѣдѣчатель. Редакторъ:
о. Теофанъ Скиба ЧСВВ

Предплата на цѣлый рѣкъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
пѣвъ дол. — Одно число 1 Кч.
Выходитъ 1-го кожного мѣсяця

Пятьдесятъ Вѣдновы Чина св.
Василія Великого.
1882—1932.

(Продовження.)

Пустинне житя — по думцѣ св. Василія, неможе вповнѣ вѣдповѣсти духови св. Евангелія. Воно не годиться зъ людською вдачею, природою, котра має нахил до товарицького житя. Житя на самотѣ, пустинѣ унеможливе вправы у найкрасшихъ чеснотахъ любови, покоры и услужливости и має въ собѣ много небезпекъ. Окрѣмъ сього св. Законодатель хотѣвъ, щоби не лише Його монахи освячувалися, але и трудилися для загального добра.

Самъ св. Василій, на просьбу сусѣднихъ людей, выходивъ зъ монастырської тишины, переходивъ у ширшъ и здовжъ краину понтийську, накликаючи людей до покаяння и слухачѣ не були глухѣ, а вертали до ревности.

У монастыряхъ Василіївихъ повставали приюты для переслѣдованихъ, убогихъ, хворыхъ, школы для духовныхъ и свѣтськихъ. Особливо змагався св. Василій, щоби молодѣжъ знаходила виховане у монастыряхъ. У монастыряхъ Василіївихъ жили монахи, якѣ часто скучили въ собѣ все знаня своихъ часобѣ; тамъ назбиралося много книжокъ, рукописобѣ, пѣдручникобѣ до науки, тому и не диво, що отцѣ приводили свої дѣти до монахобѣ Василіївихъ. Тому значення Чина Василіївого величезне. Най

знатнѣйшѣ Отцѣ Церкви були Василіяни або здобули високу освѣту у монастыряхъ Василіянськихъ.

Уставъ монаший св. Василія дуже скоро и охотно принятія монахи на Сходѣ; що бльше, тѣ, котрѣ рядилися уже давнійше правилами Антоніевыми або Пахоміевыми, замѣнили ихъ на уставъ св. Василія. Такъ розширившись вонъ скоро й широко, що — якъ читаємо въ Його житієписѣ — „80.000 монаховъ пдь своимъ прапоромъ воинствуючихъ своими очима видѣвъ“.

Уставъ св. Василія служивъ за пдставу другимъ Законодателямъ на Заходѣ, якъ св. Венедиктови, Бернардови и т. д.

Се житя з'організоване провадило монаховъ до високої святости. Патеръ Маркусъ Кас. говорить о монахахъ тихъ: „Василій своимъ духомъ зродивъ исповѣдниківъ, неустрашимыхъ борцівъ за вѣру; у свѣтѣ, на землї заблестѣли звѣзды мучениківъ, учителівъ, проповѣдниківъ, исповѣдниківъ, св. дѣвиць въ такомъ числѣ, що число та імена святихъ, якихъ выдавъ на свѣтъ Чинъ св. Василія В. одинокий Богъ знає“. Грецькѣ менології подають, що зъ монаховъ св. Василія вийшло: 1805 святихъ Патріярховъ, Архієпископовъ, и Епископовъ, 3010 святихъ Ахимандритовъ, 11085 святихъ Мучениківъ, а св. Угодниківъ такъ много, що не можъ почислити.

Сей величавый Чинъ св. Василія пересадився зъ христіянствомъ на нашу Пдкарпатську Русь. Початки монашого житя изза браку жерель незвѣснѣ.

Давне переданя говорить, що Монастиръ на Чернечой Горѣ заложивъ князь Корятовичъ зъ Подоля р. 1360. Але — се принимають всѣ историки, що монастиръ на Чернечой Горѣ истнувавъ вже давно передъ приходомъ Корятовича. Бо знаємо, що Король Андрій I. (1046—1061) зять київського князя Ярослава Мудрого спровадивъ бувъ руськихъ черцівъ, монаховъ и заложивъ монастиръ коло

Мукачева. Сей монастырь стоявъ ажъ до 1221. р. Тодѣ то нападали Татаре и нищили все, такъ отже и монастырь упавъ жертвою ъхъ нападовъ. Однакъ переданя що тутъ бувъ монастырь, заховалося ажъ досѣ. Правдоподѣбно князь Корятовичъ вѣдновивъ монастырь и материально вывѣнувавъ. Якъ жили Василіяни по смерти Корятовича не вѣдомо. Маємо колька згадокъ про настоятельвъ монастыря Мукачевського, якѣ рѣвночасно були епископами надъ тутешними Русинами. Монастырь на Чернечої Горѣ має величезнѣ заслуги, вонъ ставъ першимъ осередкомъ культуры, вѣры и письменства, и нимъ бувъ ажъ до р. 1772. коли то осѣдокъ епископовъ Мук. перенесено до Ужгороду.

Другий монастирь Василіянський, який въ давнинѣ бувъ осередкомъ освѣты и культуры, се монастырь у Грушовѣ. Початки сього монастыря дуже давнѣ, але ничо певного не можъ сказати, хто и коли оснувавъ. Сей монастырь бувъ уже під часъ первого нападу татарського на Угорщину, бо монахи сього монастыря по вѣходѣ Татаръ (1243.) жалувалися Королеви Белѣ IV. (1215—1270) що при нападѣ пропали всѣ ъхъ документы.

Монастырь у Грушовѣ славився тымъ, що тамъ була перша книгопечатня на Подкарпатськїй Руси, такъ що на початку XVI. столѣття вѣдавади печатанї книжки. Треба додати, що ся монастырська книгопечатня була взагалѣ першою на всѣй Руськїй землї.

(Продовження слѣдує.)

Церква и убогъ.

Церква завсѣды дбала про убогихъ. Уже въ першихъ часахъ христіянства богатшѣ христіяне роздавали свої добра межи убогихъ и збирали ихъ, щобы при спільнїй трапезѣ ихъ накормити. Сей апостольський звичай пригадавъ намъ дня 24. юлія Ихъ Ексцеленція Александеръ Стойка.

Замѣсть офиціяльно банкету зъ нагоды епископського свяченя,

давъ обѣдъ для худобныхъ. Ихъ Ексцеленція, знаный усѣмъ своею соціальною діяльностю вже яко капитуларный викарій, коли то уря-
дивъ пасхальну акцію, що дала спроможнѣсть и найхудобнѣйшимъ
Русинамъ у тѣмъ тяжкому часѣ єсти на великденъ бѣлу пасху, зобр-
авши на ту цѣль 30.000 кч. закликавъ до епископськоѣ загороды
худобныхъ и нуждаровъ. Выбравъ собѣ гасло „Благовѣстити
убогимъ“. Яко епископъ за першихъ своихъ гостей хотѣвъ мати
Ужгородськихъ дѣточокъ, що приступили до первого св. Причастія,
а другими були худобнѣ. Преосвященый самъ при однѣмъ столѣ
обѣдавъ изъ убогими и збставъ межи ними ажъ до кѣнця. Убогъ, а
було ихъ 700. на бажаня епископа, заховувалися такъ тихо якъ бы
були въ церквѣ. Коли скончився обѣдъ убогъ по молитвѣ тихо ро-
збайшися. Вони николи не забудуть, що имъ вчинивъ ихъ Епископъ.
Будуть вони знати, що заразомъ зъ убогими єдять не Маркси и
Ленини и большевицькѣ магнаты, але таки католицькѣ епископы.

Додатнѣ и уємнѣ стороны шпорту.

Шпортъ ставъ дѣйсно ідоломъ нынѣшньоѣ молодї. Длятого треба конечно въ проводѣ молодї мати розумъня свѣтла и тѣней шпорту. Тутъ повторимо уваги, поданѣ въ „Осерваторе Романо“.

Коли шортъ — кажется тамъ — має шляхотно вплинути на розвой духовыхъ силь, то вонъ повиненъ стремѣти до того, щобы усувати або зменшати психичнѣ недомаганя, скрѣпляти волю и гармонїйнымъ ритмомъ нормувати внутрѣшнїй свѣтъ чоловѣка. Тодѣ вонъ ушляхотнює характеръ и пôдносить свободу чоловѣка. Та свобода въ христіянськомъ значѣнї, се не самоволя, лишь можнѣсть творити добре. Умѣркованѣ физичнѣ вправи дїйсно можуть се зробити, коли удержануть ровновагу и радостю житя наповняють душу. Зате пересадгїй шортъ не лишь приносить д旣маючѣ шкоды физичному розвоєви и спричинює неразъ поважнѣ недуги, але ще бôльше наносить шкоды въ етичнѣмъ житю. Здегенерований шортъ выробляє ненависть и переконаня, що вартостъ має лишь физична сила. Пересадний шортъ, се вже не розривка, а марнованя часу и енергїї. Духъ нидіє, наука стає поверхнностю, духовѣ силы занепадають. Выроблюється фалшива амбѣція; а упованя на силу мускулївъ провадить до повноѣ декаденцїї. Тодѣ люде зачинають цѣнити и величати те, що властиво є прикметою звѣряти, а не чоловѣка. Те, що высше ставить чоловѣка надъ звѣрину, се не физична сила и въ правностъ у физичныхъ змаганяхъ, а головно ручна робота.

Житя св. Йосафата Кунцевича ЧСВВ.

Св. Йосафатъ священикомъ та настоятелемъ монаховъ.

(Продовженя).

Схизматики жаднымъ способомъ не змогли зломитисталости въ вѣрѣ св. Йосафата, проте вѣдь теперь де лише лучилася нагода прозывали його, зрадникомъ, вѣдступникомъ. Якъ показався на го-родѣ обсипувано його градомъ камѣнія, кидано на нього болото. Але Йосафатъ се все зносивъ зъ любови до Христа, тяминъ вѣнъ добре слова Иисуса: „Блажени єсте, єгда поносять вамъ, и изженуть, и рекутъ всякъ золь глаголь на вы лжуще, мене ради. Радуйтесь и веселитесь, яко мѣда ваша многа на небесѣхъ. (Мат. 5. 11.)

Тымчасомъ Йосафатъ поступавъ далѣ въ наукахъ и святости. Пôдъ проводомъ ученыхъ мужївъ, якъ о. Фабрыція и Гужевсь-кого учився богословия. Йосафатъ зъ легкостю розвязувавъ найтруд-нѣйшѣ питаня, бо бувъ обдареный великими способностями та про-свѣченый Духомъ святымъ. Конгрегація розширеня вѣры спираючися на свѣдоцтвахъ спбвческихъ йому богослововъ, такий выдала судъ о науцѣ св. Йосафата: „Богословськѣ трудности о Пресв. Тройцѣ и іншихъ тайнахъ лѣпше розумѣвъ, якъ найлѣпший богословъ мôгъ собѣ самому выяснити“. Надходивъ вже часъ, щобы Йосафатъ ставъ священикомъ, дѣйснымъ працівникомъ у винницѣ Господнїй.

Въ трийцятомъ роцѣ свого житя а въ пятомъ по вступленю до Чина збставъ Йосафатъ черезъ митрополита Потєя выставленый на священника. Вѣдь теперь зачавъ збивати прилюдно блуды схиз-матиковъ зъ проповѣданьници. Пôд часъ його проповѣдей церковь св. Тройцѣ була переповнена, бо приходили не лише вѣрнї, але и схи-матики. Много схизматиковъ переконалися о своимъ блудѣ и вертали до св. єдности. На каждый закидъ мавъ готову вѣдовѣдь, на кожду трудність готове розвязаня. „Можна його слушно назвати,“ говорить одинъ його историкъ, „ходячою библіотекою, живымъ скар-бомъ св. Отцѣвъ скбдно ІЦеркви“.

Западливо учивъ простый народъ, запущеный черезъ схи-матицкихъ священниковъ такъ, що многѣ не знали „Отченашу“, не говорячи вже о іншихъ молитвахъ и правдахъ св. вѣры. Ось бачите до чого то веде „стародавне православіє“. Коли часомъ жартомъ сказавъ до котрого зб схизматиковъ: „и ты навернешся,“ то познѣй-ше за ласкою Божою стававъ католикомъ. Католики зъ радостю называли Йосафата „бичемъ схизматиковъ“, а схизматики дали йому прозвище „душехватъ“.

Де ходило о спасеня душъ, Йосафатъ бувъ перший. Ходивъ по вязницихъ и навертавъ злочинцѣвъ. Радо спѣшивъ зъ духовною потѣхою засуженымъ на смерть. Знову въ шпиталяхъ услугувавъ хорымъ. Та Йосафатъ мимо численныхъ занять надъ спасенямъ ближнихъ не опускавъ своихъ монашихъ праць та набожностей. Самъ майже зaimавъ всѣ уряды. Бувъ намѣсникомъ Рутського, господаремъ, правникомъ, сповѣдникомъ монаховъ и монахинь, наставникомъ новиковъ, проповѣдникомъ. Однымъ словомъ стався душою монастыря.

Велику радость пославъ йому Господь Богъ въ р. 1610. Въ тѣмъ роцѣ до короля Жигмонта зголосився Ипатій, патриярхъ московський зъ молодымъ грекомъ Емануиломъ Кантакузеномъ зъ цѣсарського роду Палеольоговъ, и просивъ о позволеня замешкати въ монастыри св. Тройцѣ. Будучи свѣдкомъ чеснотъ св. Йосафата по кѣлькохъ размовахъ зъ нимъ и Рутськимъ, вырѣкся схизмы а переживши шѣсть лѣтъ въ монастырѣ умеръ повенъ святости. А Емануилъ Кантакузенъ не тольки, що вырѣкся схизмы але ще й такъ привязався до св. Йосафата, що вѣдъ сеъ хвилѣ не опустивъ його ажъ до смерти.

Поволи на Руси успокоилося. Митрополитъ Ипатій Потій будучи вже сивоглавымъ старцемъ, не мѣгъ собѣ самъ дати рады въ управѣ митрополію, тому Рутського зробивъ своимъ помочникомъ — епископомъ, надаючи йому титулъ владыки галицкого. Рутський збставши епископомъ не опускавъ Вильна, задержуючи при тѣмъ гѣдность архимандрита св. Тройцѣ. Тѣшився Йосафатъ, що буде мѣгъ дальше працювати підъ проводомъ своего приятеля; однакъ ся потѣха не довго тревала — Богъ зарядивъ инакше.

(Продовження слѣдує.)

Св. Церковь — хто вона є.

Одна ненька, що на свѣтъ нась привела, тай одна тежъ що черезъ святе Хрещенїе ввела нась у жите Боже — св. Церква: але чи знаємо мы єї, якъ треба було оттакъ непричкомъ якъ дѣтина розпознає свою неньку мѣжъ чужими людьми заразъ на перше око, тай чи розуміємо мы, чимъ вона для нась? та чого вона хоче вѣдъ нась?

Такъ, чи знаємо? А св. Церковь знати треба добре, бо вона и вводить нась, якъ сказано и провадить до житя вѣчного въ небѣ. Добре, що жиємо на свѣтѣ, але що зъ того, якъ жилибъ и тысячу лѣтъ а про жите вѣчне не подбали? Що зъ того якъ бы познали

все що є на свѣтѣ, якъ и до чого воно, а св. Церкви, що веде до житя вѣчного не знали? Який хосенъ зъ того, каже св. Письмо, якъ бы ты и весь свѣтъ посѣвъ, а душу свою стративъ? Який хосенъ, якъ бы мы всѣ мудрости свѣта посѣли, а не знали дороги до житя вѣчного, не знали св. Церкви, що показує намъ тую дорогу? Отже треба знати св. Церковь добре!

А хто жъ вона є?

Хто-жъ?... Мы звычайно называемо церковою той домъ Божий, де Иисусъ Христосъ перебуває въ Пресв. Евхаристії и де вѣрні збираются на хвалу Божу. Але чи то вже все? Дивѣть, мы селомъ называемо тото мѣсце де люде осѣли и загосподарилися. Будинки, города, сады — то село. И такъ кажемо, що прийшовъ ворогъ и цѣле село спаливъ. Значить, спаливъ усю працю. Але и кажемо, цѣле село выїхало передъ ворогомъ. То вже не значить, що будинки, сады, города выїхали передъ ворогомъ, то остало, а люде самъ выїхали. Отже разъ назвали мы селомъ мѣсце, де люди осѣли, а зновъ разъ и про людей, що въ томъ мѣсци осѣли, кажемо — село. Село выгорѣло — то будинки, село выїхало, то люди. Такъ и зъ Церкою. Той домъ Божий, въ котрому люде збираются щобы прославляли, величали Господа Бога, и де є Иисусъ Христосъ въ Пресв. Евхаристії — то церква, але мы мовимо: Вѣрую въ едину, святу, соборну, апостольску Церковь, то очевидно бесѣда тутъ не о церквѣ, домѣ Божомъ зъ дерева, чи зъ кам’ня, а о Церквѣ яку Христосъ заложивъ зъ людей хрещеныхъ, аби ишли до святости, черезъ вѣру святу, правдиву и св. Тайны підъ зарядомъ одного спѣльного головы Апостола св. Петра, а котру вѣдтакъ Апостолы розширили на цѣлу людську суспѣльність.

О той Церкви тутъ говоримо.

Щожъ то є Церква?

I. Церковь е то видима суспѣльність

II. усѣхъ хрещеныхъ

III. що мають правдиву вѣру

IV. и зединені стоять підъ одною Головою — Папою.

Кажеся: Церковь є то видима суспѣльність. Суспѣльність — се слово не кождому зрозумѣле. Що воно значить? Значить — отъ видите, якъ колькохъ людей вѣйде въ спілку и найме садъ, то кажемо, що вони спѣльники до того саду, бо все що тамъ є въ садѣ до всѣхъ нихъ належить однаково, нѣ до кого нѣ менше нѣ бѣльше. Такъ и въ Церквѣ всѣ, що до неї належать, и до всего, що вона має спѣльниками, все що є въ Церкви, є спѣльне для всѣхъ.

И якъ тогъ спѣльники до саду становлять спѣлку, такъ всѣ, що належать до Церкви, становлять одну велику спѣлку, або лекше казавши — суспѣльнѣсть. Отже тому кажеся, Церковь є суспѣльнѣсть, що все що є въ Церкви, спѣльне для всѣхъ, що до неї належать.

И такъ спѣльна для всѣхъ є вѣра. Нѣхто не має якоїсь ишої окремѣшної для себе.

Исв. Тайны спѣльнѣ для насъ усѣхъ. Иньшихъ окремѣшныхъ тѣлько для себе нѣхто не має. Исусъ Христосъ давъ св. Тайны и Вони є спѣльнѣ для усѣхъ насъ.

Спѣльного маємо мы передусѣмъ Голову, Папу въ Римѣ. Кожда парохія має свого пароха який є євъ головою. Понадъ якою тысячию парохій стоить зновъ епископъ. Вонъ є головою цѣлого округа парохій, чи якъ тамъ кажеся зъ грецка — цѣлоѣ епархіѣ. Понадъ усѣми же вѣрниками христіянами-католиками цѣлого свѣта стоить Найвысший Голова — Папа Римський. А може хто вѣдъ Головы вѣдорватися? Нѣ. Якъ нема въ парохіѣ для никого ишо-го пароха, а одинъ спѣльный для всѣхъ; якъ нема въ цѣлой епархіѣ ишого епископа, для никого, тѣлько одинъ спѣльный для всѣхъ: такъ и въ цѣлой Церкви на цѣломъ свѣтѣ нема для никого ишої Головы, а тѣльки є одинъ спѣльный для всѣхъ Найвысший Голова — Папа.

Церковь то якъ родина. А въ родинѣ є голова, є батько, отець, а всѣ ишѣ стоять підъ нимъ, стоять підъ головою — дѣти, челядь, и т. д. Такъ и въ Церквѣ головою — Папа, що называється Святымъ Отцемъ; всѣ що стоять підъ нимъ, то його дѣти.

Церковь ще то якъ череда. Въ чередѣ є голова, пастухъ, а є й вовцѣ, що вонъ ихъ пасе. Такъ и въ Церквѣ. Пастырь, то — священники, епископы, що стоять надъ священниками, а понадъ епископами є начальний пастырь — Папа въ Римѣ.

Церковь въ кінці є неначе яка держава, розумієся не вѣдъ того, аби дбати о земськѣ добра, а щобы достатися до неба. Въ державѣ на чолѣ стоить цѣсарь, чи король, чи князь, а підъ нимъ піддань, що слухаютъ його. Такъ и въ Церкви: на чолѣ стоить Папа, а підъ нимъ його піддяни, то є вѣрнѣ, що слухаютъ його.

А сказано ще, що Церковь то суспѣльнѣсть видима, то значить, що кождый знає и може видѣти, хто до неї належить, а хто нѣ.

А хтожъ належить? Може хто будь? Є то все одно хто то є и який хто є? Нѣ, зовсѣмъ нѣ! Є три рѣчи, якѣ кождый мусить мати, що хоче належати до церковної суспѣльности.

(Далѣ буде).

Хоронителю душъ.

Хоронителю душъ, проводомъ Ты стань менъ.

Такъ у черну горя нъчъ, яко у исно щастя днъ.

Хорони мене щодня все обдъ напасти гръха,

Най въ борбъ зъ страшнымы гръхомъ не хитнесъ душа моя.

Хорони гадокъ моихъ, щобъ у пльнъ не взявъ ихъ гръхъ,

Окружи душу мою вънкомъ крилъ святыхъ Твоихъ.

Хоронителю душъ, проводомъ Ты стань менъ,

Попеди тличомъ имена отъ зла.

ИЗЪ ЖИТИЯ СВЯТЫХ

Заступница на мѣсяцъ сентябрь.

Св. Евстохія, дѣва.

Св. Евстохія походила зъ богатого роду староѣ, римськоѣ шляхты. Отець померъ, коли вона була ще малою дѣтиною. Мати що звалася Павла и є святою, не вийшла другий разъ замужъ, але посвятилася на Службу Богови. Св. Евстохія старалася въ всѣмъ наслѣдувати свою матерь. Вона убиралася скромно и убого, пильно працювала и молилася, а передовсѣмъ радо читала св. Письмо. Є ю серце запалало такою великою любовью до Господа Бога, що вона постановила собѣ нѣкого не любити кромъ Иисуса Христа, и не выходити замужъ, но жити въ дѣствѣ до самої смерти. Господу дуже подобалася така постанова. Вонь принявъ жертву молодої дѣвицѣ и николи не скрививъ своихъ ласкъ, щоби вона свою обѣтницю додержала.

Разъ збославъ Господь на ю великий досвѣдъ. Вона пішла вѣдвѣдати свого вуйка Гиметія. Богатому панови не сподобалося, що його кревна не строїться и не убирається такъ, якъ вбиралися всѣ паны въ томъ часѣ. Вонь намовивъ свою жѣнку, щоби перебрала св. дѣвицю въ богату одѣжь, гарно зачесала косу и намостила дорогими олѣйками, бо сподѣвався, що такимъ способомъ вѣдѣ св. Евстохію вѣдь єї намѣру служити Господу Богу и до него належати. Але Христосъ Господь самъ вставився за свою обручницею. Въ снѣ явився ангель жѣнцѣ Гиметія и сказавъ до неї строго: „И ты важилася бѣльше слухати своего мужа, якъ Иисуса Христа? Ты вѣдѣвалися доткнути головы дѣвицѣ Богови посвяченово? Тому зачнуть тобѣ вѣдь нынѣ схнуги тѣ злочиннѣ руки, щоби ты се-редъ терпѣнья познала свой грѣхъ и покаялася, а за пять мѣсяцівъ помрешь. Еслиже не покаєшся то помрутъ твої дѣти и твой мужъ“. Грозьба ангела словнилась. — Св. дѣвиця бачуши таку наглядну опѣку Божу надъ собою ще бѣльше любила св. Обручника.

Въ томъ часѣ приїхавъ до Риму св. Еронѣмъ. Єго призначивъ Господь на духовного провѣдника св. Евстохіѣ и тыхъ всѣхъ побо-жныхъ пань, що збиралися коло св. Павли. Великий сей святый и ученый пильно занявся молодою дѣвицею. Щоби утвердити єї въ

св. постановъ написавъ для неѣ особну книжочку „о дѣвствѣ“, дуже гарну, яку ще и нынѣ люде читають и заохочуються до сеѣ ангельскоѣ чесноты.

По смерти папы Дамаза выѣхавъ св. Єронѣмъ зъ Риму до Палестины. За нимъ поѣхали св. Павла зъ Евстохію. Въ 385 р. були вже въ Єрусалимѣ. Вôдвѣдавши монаховъ и пустинниковъ, якѣ жили въ Египтѣ, осѣли на стало въ Вифлеемѣ.

Въ 389 р. спродала св. Павла свої маєтки и побудувала въ Вифлеемѣ чотыри монастырї. Одинъ для мушинъ, а три для женинъ. Надъ женськими монастырями була сама наставницею. Не виносилася однакъ анѣ зъ свого дѣла доброго, анѣ високого уряду, только въ покорѣ працювала зô св. Евстохію въ монастыри, якъ проста служниця.

Та не довелося їй дожити до смерти въ спокойномъ монастыри. Господь збславъ на ню велике терпння, тяженкій хрестикъ. Въ Палестинѣ намножилося було въ томъ часѣ богато завзятыхъ еретиковъ, що звалися Пелагіянами. Проти нихъ виступивъ св. Єронѣмъ навчаючи, якъ вони перекрутили науку Ісуса Христа та перестергаючи всѣхъ передъ ними. Зате напали вони на монастырѣ въ Вифлеемѣ, спалили ихъ и збурули, а монаховъ и монахинь били и зневажали. Лишь чудомъ спаслася св. Евстохія ще зъ одною товаришкою вôдъ смерти. Потомъ жила ще св. Евстохія два лѣта. Въ 419 р. закончила свое святе житя и пoшла до неба по ту велику нагороду, яку одержать только тѣ немногѣ, що цѣле житя въ невинности служили Господу Богу.

Память є празнуне св. католицька Церква дня 28. септембра.

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ СЕПТЕМБЕРЪ

Любовь до креста.

Любовь до креста се привелей нашоѣ христіянськоѣ вѣры.. Безбожники не люблять креста, того знамя нашего спасеня. Коли лише безбожники заволодіють надъ якоюсь краиною, то заразъ старажуться, выкидати крести. Понищили крести большевики — комунисты въ Росії, зачали выкидати крестьи зô школъ и судовъ та публичныхъ мѣстъ безбожники у Іспанії.

Противно христіяне всюди ставлять крестьи. Не впрестола, де

бы не было креста ни гробу христіянського де бы не чорнѣвъ сей знакъ нашого вѣдкуленя. Нема тайны, нема богослуженя у нашей вѣрѣ де бы не вживалося того знаку. Крестъ Христовыи ясніє на коронахъ христіянськихъ царівъ, на грудяхъ епископовъ, прикрашue вершки нашихъ церковь. Кресты зносяться при дорогахъ и на поляхъ для потѣхи подорожного и въ потѣ чола працюючого хлѣброба. Крестомъ стверджує неграмотный правду своихъ збознанъ зъ крестомъ у рукахъ сходить христіянинъ збъ сього свѣта и бере його збъ собою до гробу. И той крестъ мы особливо христіяне повиннъ у тыхъ часахъ безбожности любити и почитати.

Однакъ крестъ не только означає те дерево, на котрому Христосъ розпявся за нашѣ грѣхи, але такожъ муки и терпѣння, що Богъ збосилає на людей, на подобу Свого Единородного Сына. Крестъ означає той житеvый тягарь, що кожда людина мусить нести, щобы статися ученикомъ Ісуса Христа.

„Хто хоче по мнѣ ити, най выречеся самого себе и най возьме крестъ свой и иде вслѣдъ эа мною“. „Возьмуть ярмо мое на себе и учиться вѣdъ мене, бо я лагодный и покорного серця“.

Отже сей крестъ, про який тутъ говорить Христосъ, треба любити, терпѣння, якъ Господь збосилає на насъ треба принимати. Терпѣння кресты маємо любити, бо самъ Христосъ зъ любови до насъ принялъ ихъ на себе и своимъ примѣромъ улекшивъ намъ зношеня терпѣння. Хто въ терпѣнню пôддається зъ вдоволенямъ Божой волѣ, зближається до Господа Бога, такъ якъ зелъзо чимъ довше въ огнѣ, тымъ бôльше уподоблюється до нього. — Любовь до того рода креста — се є ознака правдивого Христіянина.

„Всъ бо мы явитися мусимо передъ судищемъ Христовымъ щобы дoстati пoслia тoго, якъ xто за xжитя робивъ добрe, чи зле“ (Кор. 2, 5, 10).

„Я буду твоимъ отцемъ — каже Господь — а вонъ буде менъ сыномъ, а коли вонъ провиниться, покараю твою людською лозиною и людськими карами; любови же моєй не відйму вѣdъ нього“ (2 Цар. 7, 14).

Будьте сильнъ и майте въ серцѣ вѣдву, вы вѣсть, що впovаете на Господа. (Пс. 30, 25).

НОВОСТИ

Архимандритъ ЧСВВ, Впр. о. Дионизій Ткачукъ, прибувъ 1. IX. зъ генеральнымъ секретаремъ Впр. о. Йосифомъ Заячківськимъ на колькатыжневый побутъ до Галичини. Вертаючи до Риму о. Архимандритъ вѣдає Подкарпатську Русь.

Первый Протоігуменъ ЧСВВ. Реформованыхъ Василіянъ на Подкарпатськїй Руси выбраний є на слѣдуюче 5-лѣття и затверджений о. Архимандритомъ въ Римѣ Впр. о. Полѣкарпъ Буликъ, родомъ зъ Пристанѣ, жовквського повѣта въ Галичинѣ.

Перебувати новый протоігуменъ буде въ Ужгородѣ, ул. Раковція, ч. 54.

Выѣхали до Америки на місційнѣ працѣ дня 3. септембра о. Сильвестръ Журавецький ЧСВВ. и о. Андрей Трухъ ЧСВВ. Незабаромъ галицька провѣнція вышло ще до Канады двохъ отцѣвъ въ цѣли утвореня Дому Богословськихъ Студій. Будуть се о. Корнило Войтовичъ ЧСВВ. и о. Нѣль Саваринъ ЧСВВ.

„Осерваторе Романо“ въ ч. 163. подало повный змѣстъ декрету св. Конгрегаціѣ для Сходної Церкви про Василіянський Чинъ св. Йосафата. Декретъ

помѣщенный въ „Акта Апостолѣце Седѣсъ“.

† Монс. о. Викторъ Шельковъ упокоився 31-го VIII. 1932. Родився 1883 р. Студіѣ кончивъ у Мукачевѣ и Ужгородѣ, 1907. рукоположеный, 1919. назначений управителемъ интернату уч. Семинаріѣ и професоромъ. 1924. удостоився титулу почетного тайного папського капелана, 1926. совѣтникъ консисторії. Бувъ дѣяльнымъ вождомъ Марѣйськихъ дружинъ. Тлѣннѣ останки спочили 3. VIII. въ криптѣ катедрального храма. Вѣчна Йому Память.

Св. Отець про працю католицькихъ учителївъ. Св. Отець дня 4. VIII. принявъ на авдіенцію учителївъ, що працюють у католицькїй акції. Св. Отець згадавъ у своїй промовѣ, що Вонъ самъ передъ своимъ свяченямъ на священика, бувъ учителемъ у народнїй школї. До нинѣ має передъ очима своїхъ милыхъ учениковъ и краснѣ спомини зо своего учительства. Имя учителя, казавъ далѣ св. Отець — есть найбѣльше почесне. У середновѣчу уживали се назвы замѣсть нынѣшнѣ професора славнѣ университеты

Болонѣ Падуѣ и Парижа. Учительське званія и учительське занятія є дуже знесле. Родина держава и церковь глядять на учителя зъ великою пошаною.

Посвяченія нового греко-католицкого епископа для Грековъ у Туречинѣ. У греко-католицкой Церкви у Царгородѣ (Константинополь) атинський епископъ Калаваси при асистенціѣ гр-кат. епископа Куртева зъ Болгаріѣ высвятили нового епископа Діонізія Варухазе. Новый епископъ обнявъ правлѣнія надъ греко-католиками, що перебувають у Туречинѣ.

Новѣ одпustы для посѣщаючихъ Евхаристійного Ісуса. Въ Апостольськомъ Посланю зъ 3. юнія 1932. св. Отець удає всѣмъ вѣрнымъ, якъ въ котрой небудь части свѣта посѣтить зѣ сокрушеннымъ серцемъ Евхаристійного Ісуса и вѣдомовлять 5. разовъ Отче нашъ, Богородице Дѣво и Слава Отцю, а крѣмъ того 1 разъ Отче нашъ, Богородице Дѣво и Слава Отцю въ намѣреню св. Отця, за кождымъ разомъ 10. лѣть одпусту, а одпустъ повный тымъ самимъ вѣрнымъ, який можуть осягнути разъ у тижни, коли вѣдбудуть побожно посѣщенія черезъ цѣлый тиждень, высловѣдаются, приймутъ св. Причастіє и вѣдомовлять згаданѣ выше молитви.

Священникъ кандидатомъ на президента Америки. О. Франц Коксъ бувъ колись роботникомъ въ кopalynѣ вугля. Яко кат. священникъ бувъ капеланомъ американськихъ войскъ у Франції. Теперь перебыває въ Піттсбургу, займається безроботными и кандидує на президента Зл. Державъ. Вонъ певный, що безроботнѣ дадуть на нього въ новембрѣ при выборахъ понадъ 17. міліоновъ голосовъ и що вонъ стане выбраний президентомъ. Про свѣтову крѣзу сказавъ вонъ таке: „Свѣтъ розпятый на золотомъ крестѣ“. Вонъ отверто говорить, що якъ до року не наступить у Зл. Державахъ „економична революція“, то вибухне страшна комунистична революція. И тому звертає увагу свѣтови, особливо Американцямъ, на злобу и егоїзмъ капиталістовъ, проти якихъ такъ енергично выступивъ недавно Св. Отець. Гадки свої высказавъ о. Коксъ м. ин. въ розмовѣ зъ кореспондентомъ деблінського часопису „Дейли Експресъ“.

Бывший португальський король покойный Мануиль бувъ дуже примѣрнимъ и практикуючимъ католикомъ. Кардиналь Бурнъ высказався про його чесноты зъ великимъ признаніемъ. До церкви ходивъ якъ звичайний вѣрный и навѣть до сповѣди приступавъ ажъ прийшла на

нього черга по тыхъ, що стояли блисше сповѣдалъницѣ.

Братанокъ Святѣйшого Отца принялъся працювати для Ватикану безъ ниякого вынадгороженя. Мѣсто Ватиканъ. — Папа Пій XI. именувавъ передъ колькома днями свого братанка, инжинера Францѣшка Раттія, директоромъ техничного департаменту у Ватиканѣ. Францѣшокъ Раттѣ уходить за найбѣльше способного знатока на полѣ механики. Вонъ рѣшився цѣлкомъ безъ ниякого вынагородженя, працювати для державы Христового Намѣсника.

Святѣйший Отець переславъ въ дарѣ золоту чашу для катедри въ Дублинѣ. На Евхаристичный Конгресъ до Дублина бувъ выѣхавъ зъ Ватикану пралать Святѣйшого Отця Монс Камѣлло Качія Домѣнінѣ, разомъ зъ графомъ Павломъ Нѣмбеллою, амбасадоромъ зъ Перу при Святѣйшій Столицѣ. Зъ собою забравъ Монсініоръ Качія золоту чашу, яку Христовый Намѣсникъ справивъ для дублинської катедри. Згадана чаша представляє велику артистичну вартостъ. На нѣй є вигравирована рѣзьба, що представляє, якъ Господь нашъ Ісусъ покликує до себе св. Апостоловъ.

Католики въ Америцѣ. Статистика выказала, що въ Сполученыхъ Державахъ Побн. Аме-

рики є теперъ понадъ 20 міліоновъ католиковъ. Мѣжъ ними є около 30 тысячъ священиковъ, 4 кардиналы, 17 архіспископовъ и 105 епископовъ. Духовныхъ семинарій є 172, въ которыхъ виховується 19.433 питомцівъ. Є такожъ въ Америцѣ 8.648 монаховъ. — А передъ 100 лѣтами було тамъ ледвы колька тысячъ католиковъ.

Скрѣзь въ цѣлой Іспанії основують парохіальнѣ школы. Підъ ударами переслѣдування католицької Церкви въ Іспанії, сильно тамъ зростає католицька свѣдомостъ и вѣруючий народъ береся до самоосновы „Стоваришеня Отцѣвъ и Родинъ“, яке поставило собѣ за завданя перевести кампанію за релігійнимъ вихованнямъ дѣтей. Те стоваришеня має вже понадъ одинъ міліонъ членовъ. При співучасти и підъ проводомъ духовенства закладає воно майже въ кождїй парохії особнѣ школы, де учать релігії. Однакъ, тому, що лѣберальни республиканска закони забороняють священикамъ учити на вѣть въ приватныхъ школахъ, зарядъ товариства рѣшився, покликувати на учителївъ релігії свѣтськихъ лкдей зъ відповѣднимъ знанемъ.

Вратованѣ моряки, зъ розбитого корабля, сповяли свое приречення. Дня 13 апрѣля с. р., посли двотыжневої бурї, зато-

пився середъ мраки на Середземному Морѣ францускій пароплавъ „Ле Ружѣч“. Нещаснѣ моряки мусѣли ратувати свое житя на малыхъ човнахъ. Тяжка була для нихъ хвиля. Ослабленѣ працею, голодомъ та вѣчнымъ чуванямъ, не могли дале боротися зъ розбурханымъ моремъ. Бачили, що прийде имъ конець, якъ скоро не наспіє для нихъ Божа помочь. Всѣ проте звернулися въ молитвѣ до Преч. Дѣви, Опѣкунки Моряківъ, яко чудотворный образъ находиться въ церквѣ, въ француському мѣсточку Кенкейль. У Нев просили ратунку и зробили обѣтъ, що якъ удастся имъ цѣло вийти зъ нещастя, то заразъ, скоро повернуть до своєї вѣтчини, вѣдбутуть богомъля до євъ чудотворної іконы. И Божа Мати поратунокъ послала. Въ короткому часѣ надплівъ до сего мѣсця корабель „Дѣрпуль“ и завезъ нещасныхъ до Франції. Моряки не вѣдкладали свого обѣту на поїнѣйше. Лишь вийшли на берегъ, заразъ уставилися въ ряды и черезъ пять день середъ посту, середъ мовчання и молитви ишли вытревало до мѣсточка Кенкейль, хочъ черезъ цѣлу дорогу правъ дощъ.

Гарне вони оставляли вражѣня по собѣ въ тѣхъ мѣсточкахъ и въ тихъ селахъ, черезъ якѣ переходили. Свою побожностю давали святый примѣръ другимъ, а коли добилися до цѣли, тамъ въ церкви Божої Матери висповѣдалися, выслушали Службы Божої и приняли св. Причастіє.

Католицький священикъ, приготовляючи свою матеръ на смерть, не познавъ євъ. Сталося се въ мѣстѣ Йрѣ, Па. Домуираючо старенько жѣнки, покликали католицького священика о. Тремблея, щобы приготовивъ євъ на смерть. Вона була сильно побита въ автомобільному нещастю. Отець Тремблей удѣливъ нещаснїй св. Єлеемпомазаня и не мігъ євъ познати задля того, що цѣла була покрыта ранами. Опосля вона померла, а о. Тремблей вернувъ до дому и ожидавъ приїзду своєї матери, яка мала у вѣдвѣдини до него приїхати зъ Голоїокъ, Массъ. Тымчасомъ за пару годинъ завозавъ зарядъ шпиталю о. Тремблея до трупарнѣ и тутъ въ той старенької жѣнцѣ вонь познавъ свою рѣну матеръ, яку самъ приготувивъ на смерть.

Сердечну післяку складаю Пречистої Дѣви Марії Мукачевской за одержаніе ласки. бр. Поликарпъ Л. ЧСВВ.

За благословеніемъ Епархіального Правительства Мукачевскаго.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ
поручаетъ слѣдующіи книжки:

ПОЛНЫЙ ТРЕБНИКЪ (печатаный въ Жовквѣ). Обнимаетъ 899 ст.

Находится въ немъ всѣ чотыри части: I. Таинства, II. Освященія III. Благословенія, IV. Моленія на всяку потребу. Двойный друкъ: чорный и червонный. Фор. дуже догочный. Ясный переглядъ, буквы читкѣ, выразнѣ.

Оправленый въ полотно 130, въ кожу 150 Кч, почтове 5 Кч.
ЧИНЪ ТАЙНЫ КРЕЩЕНІЯ И МИРОПОМІЯЗІНІЯ. Цѣна 5 Кч.

зъ почтою 5·60 Кч.

ЧИНЪ ТАЙНЫ СУПРУЖЕСТВА. Стоитъ 5 Кч. зъ почтовою засыл. 5·60 Кч.

ЧИНЪ ТАЙНЫ ЕЛЕОПОМІЯЗІНІЯ. Стоитъ 5, зъ почт. 5·60 Кч.

ЧИНЪ ПЯРИСТАСІЯ И ПОГРЕБЕНІЯ МІРСКІХЪ ЧЕЛОВѢКЪ
Цѣна 10 Кч. зъ почтовою засыл. 10·80 Кч.

Стоитъ 60 Кч, зъ почтою 64 Кч.

СЛУЖБА ЦАРЯ ХРІСТА съ цѣлымъ Канономъ, стоитъ 2·50 Кч,
съ почтою 3·10 Кч.

СЛУЖБА НАЙСІ. СЕРДЦЯ ІІСУСА. малый форматъ 3 Кч,
съ почтою 3·60 Кч.

SLUŽBA NAJSV. SERDCU ISUSA. malyj formatъ 3 Кč,
s počtoju 3·60 Kč.

„ЧАСОЛОВЪ“ (Ерейскій молитвословъ) переплетеный въ по-
лотно 50 Кч, перепл. въ кожу съ золоченымъ обрѣзомъ 80.
Кч, зъ почтою (поруч.) 85 Кч.

АПОСТОЛЫ И ЕВАНГЕЛІЯ на недѣли и праздники святои гр.
каѳолицкои Церкви. Малый форматъ; книжка переплетена въ
полотно стоитъ 20 Кч, съ почтою 21·50 Кч.

ОУМОЛЕНІЕ КЪ ПРЕСВЯТОЙ ЄВХЯРІСТІЇ (супликація) зъ
нотами. Цѣна 50 гелл., съ почтовою засылкою 70 гелл.

ЧИЛТИРА (безъ велиchanій). Стор. 296. Книжка оправлена въ
полотно стоитъ 22 Кч, зъ почтою 23 Кч.

ЯКЛЮЧНИКЪ Стоитъ 27 Кч, зъ почтою 28·30 Кч.

НОВЫЙ ЗАВѢТЪ обоймаючий 4 Евангелія, дѣянія Апостолскѣ, посланія
и откровеніе св. Іоанна, въ языцѣ церковнославянскомъ зъ переводомъ
на народну мову о. Дра Александра Бачинскаго

Книга переплетена въ повполотно стоитъ 60 Кч. зъ почт. 65 Кч.

НОВЫЙ ЗАВѢТЪ 4 Евангелія въ языцѣ церковно-славянскомъ
стоитъ 20 Кч. зъ почтою 21·30 Кч.

ЧЕСТНЫЙ ПЯРИКЛИСТЬ КЪ ПРЕСИ. БОГОРОДИЦІї. Цѣна 1 Кч.
зъ почтою 1·40 Кч.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

Слово про св. Церковъ Христову. Брошура, сторонъ 20.

Содержаніе: 1. Колько есть Церквѣ Христовыхъ, 2. Котра есть правдива Христова Церковь? 3. Почему упознati, ци належить дакто до правдивої Церкви Христової. — Опроверженіе закидовъ противниковъ.

Цѣна одного примѣрника 1 Кч вже зъ почтою.

Роздумай то добре. На рускій языку переклавъ о. В. Желтвай.

Изданіе I. Содержить науки о цѣли человѣка, о грѣсѣ, о смерти, о судѣ, о пеклѣ, о чистилищи, о небѣ и о сповѣди. Сторонъ 160.

Брошуроvana стоитъ 5 Кч, зъ почтою 5·80 Кч.

Путь Спасенія. (Св. Миссія въ образахъ). Ся прекрасна книга повинна быти въ каждой хижѣ. Въ ней суть науки о майважнѣйшихъ рѣчахъ для спасенія души. Прикрашена около 40 образами.

Цѣна 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч

Житя и Смерть. Брошура 4 Кч, зъ почт. засылкою 5·80 Кч.

Кто яко Богъ. Брошура 4 Кч, зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Стойте въ вѣрѣ. Листъ I. Про походженя св. Духа отъ Отца и Сына, стор. 8. Листъ II. Оборона чести П. Дѣвы Маріи, сторъ 8. Цѣна обохъ брошуръ разомъ 60 гел., зъ почт. зас. 80 г.

Протиалкоголичнѣ брошурки: 1. „Пяницамъ на закуску“, 2. „Погарчикъ для тверезыхъ“, 3. „На здоровля“. Цѣна брошур 1·20 Кч, зъ почтовою 1·80 Кч.

Гриць Заливайко. Ся книжечка написана стихомъ и описує житя пяницѣ одъ рождества ажъ до смерти. Книжка прикрашена 19 образками нашого славного подкарпаторуского маляря проф. О. Бокшая. Стоить зъ почтою 1·40 Кч.

Чудо якихъ мало, або сила правды. Протиалкоголична брошура. Цѣна 50 гел., зъ почтовою засылкою 80 гел.

Образцѣ 100 дарабовъ стоитъ 6 Кч, зъ почтою 6·80 Кч.

Образець Матери Божої Мукачевскої съ пѣснею на оборотѣ.

Цѣна одного примѣрника 20 гел. зъ почтою 40 гел.

Засылається лемъ за готовъ грошъ або запослѣплатою (dobírka)

Листы и грошъ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковці улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовать такъ:

Vydavničtv Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Evropa.